

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת שלח תשפ"ו × עלון 194

בהשגחה

הפתעה על ר' משה גולדמן - ומה זה מלמד על הכוח של כל יהודי

לפעמים יהודי עושה משהו, שהוא עצמו לא מבין עד כמה הדבר יכול להועיל לכל העולם.

בעולם מוכר השיר "ברוך קל עליך", של המלחין הנודע רבי משה גולדמן זכרונו לברכה.

הייתי בטוח שאם בכל העולם השיר הזה מושר, אז ר' משה עצמו בוודאי היה שר אותו מדי שבת בשבתו. הייתה לי הפתעה לשמוע מבנו של ר' משה, שדוקא אביו פחות התחבר לשיר הזה, והוא עצמו היה שר ניגון הרבה יותר ארוך ומעניין - שיר שכיום כלל לא מוכר בציבור.

ואז נפל לי תובנה עמוקה: לא מה שאתה חושב - זה בדיוק מה שהולך לקרות.

לפעמים אדם עושה מעשה שהוא עצמו לא מייחס לו חשיבות גדולה, ובסוף זה יכול להתפשט לכל העולם.

ברוך ה', שיש כיום "כולל עולמי לאמונה ובטחון - השגחה פרטית": יהודי מכניס סיפור בביתו שבבני ברק, ויהודי בקנדה מתחזק ממנו. יהודי בבורו פארק מספר סיפור קטן, ויהודי בבליגה מקבל מזה כוח ומתגבר על קושי שנפל בו באותו יום. בדורנו יש לכל יהודי כוח עצום.

אתה אולי לא מייחס מספיק חשיבות לסיפור שלך, אבל ייתכן - ולא רק ייתכן, אלא בוודאי - שיש מאות יהודים בכל העולם שהסיפור שלך ייתן להם הרבה כוח ויאיר להם את החיים.

לפעמים העבודה של האדם היא לא להתעמק יותר מדי - פשוט לעשות.

אם היה לך גילוי של השגחה פרטית, קח את הטלפון או את העט, ותשתף את כל עם ישראל בסיפור שלך. יש לך כוח להאיר את העולם כולו.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

החסד הגיע

יושבים הבבא חאקי ובני משפחתו במעברה על שפת ים חדרה, בקשיים רבים ובחוסר כול. ערב שבת קודש, ועדיין אין כסף להוצאות השבת.

נכון שכעת קשה לנו, אך הבה נאמין שישועת ד' קרובה לבוא, ובקרוב נצא מאפלה לאורה גדולה!"

מצבה של משפחת הבבא חאקי היה קשה ביותר, ולעיתים הגיעו לפת לחם. באחד מימי שישי פנתה הרבנית הצדקנית לבעלה, וביקשה ממנו כסף להוצאות השבת. הבבא חאקי ענה לעומתה, נושא דרשה נלהבת מלאת אמונה וביטחון...

ענתה הרבנית במר ליבה ואמרה: "מבינה אני שמי שבטוח בד' חסד יסובבנו, את הביטחון רואה אני, אבל איה הוא החסד? מתי יבוא ואראה סוף סוף בהתגלמותו!"

ענה לה הרב: "דעי לך, כי נבחנים אנו כעת בניסיון העוני. אם נעמוד בו בעוז ובגבורה ונישען על אבינו שבשמיים באמונה מוחלטת ללא ספקות, יבוא החסד במהרה!"

יצאה הרבנית החוצה, והנה ליד מעונם מצאה לשמחתה הרבה, עשר לירות. היה זה סכום גבוה. מיד חזרה ובישרה לבעלה בצהלה רבה: "עמדנו בניסיון, והחסד הגיע!"

"באמת עודנו נמצאים בעיצומו של הניסיון", ענה הרב בקול שקט, "כי אמנם מצד הדין מותר לנו לקחת את המעות האלה, משום שהבעלים כבר התייאשו מהן, אבל ראוי שננהיג לפנים משורת הדין ונכריז עליהן, שהלוא, כיצד נתענג על מעדני שבת שנקנו במחיר צערו של יהודי!"

עודם מדברים והנה הגיע הדוור, ועימו מכתב רשום שבו המחאה בסכום נכבד, הממוענת עבור הבבא חאקי ומשפחתו.

קרא הבבא חאקי ופניו מאירות בשמחה עילאית:

"הנה, עכשיו הגיע החסד! בזכותה של האמונה, בכוחו של הביטחון, ובזכות העמידה בניסיון!"

השנה שנת תש"ט. מעברת העולים, גבעת אולגה שבמערב העיר חדרה, סמוך לחוף הים.

רוחות עזות טלטלו בחזקה את יריעות הבר העבות, מאיימות לעקור אותן ממקומן. עשרות משפחות שזה עתה עלו ממרוקו בכדי לחון את עפרה של ארץ ישראל ולהתיישב על אדמת קודשה, השתכנו להן יחדיו בצפיפות נוראה, באוהלים שתחת מטרי גשם סוחפים. רוחות צינה עזות שחדרו פנימה הקפיאו את עצמותיהם.

חולות הגבעה הפכו לבוץ טובעני ודייק, שאיים לבלוע את השבילים המאולתרים שחיברו בין צריף לצריף ובין אוהל לאוהל. בכל פעם שהסערה התחזקה וגשמים החלו לרדת, החלו נשמעים קולות הטפטוף, וזרמי מים החלו לחדור פנימה, ממלאים את סירי האלומיניום שהונחו מראש על הקרקע.

בתוך המרחב הצר והדחוס הרווי בריח לחות, על גבי האדמה הספוגה במים, התגוררו עולי מרוקו בתנאים-לא-תנאים, עטופים כל העת בשמיכות עבות, שהיו להן מגן יחיד מפני הקור העז החודר מכל פינה. לא לכך קיוו, לא לבית שכזה חלמו וציפו, בדרכם עד הנה. דכודן ועצבות החלו משתלטים עליהם, ומצב רוחם החל לרדת מטה מיום ליום.

אולם, בתוך כל הקושי והכאב, זימן להם הקב"ה אור גדול ונחמה לליבם, בדמותו של הצדיק רבי יצחק בן רבי מסעוד אביחצירא - הבבא חאקי הקדוש, שהיה אחיו של הבבא סאלי זי"ע. הבבא חאקי, כיתר תושבי המעברה, עלה מארפוד שבמרוקו לאחר מסע ארוך ומייגע. מדי יום היה מעודד את רוחם ונפשם של אחיו היקרים, בדברי אמונה וביטחון:

"אחים יקרים, ד' עימנו ולא שכחנו אף לרגע אחד! אבינו, אב הרחמן, נמצא עימנו בצרוננו.

× מה שהאדריכל אומר ×

מספר יהודי מאשקלון:

יש לי חנות גדולה לחומרי בנייה. מדובר בעסק בסדר גודל רציני, שמספק סחורה למקומות הגדולים.

יום אחד פנה אליי מנהל עבודה מתל אביב, ואמר לי שהוא בונה אולם ענק שיהיה שייך לעירייה, והוא רוצה שאספק לו את המשתחים הדקורטיביים של תקרת האולם.

"זה לא סתם אולם, ולא סתם תקרה", אמר לי המנהל שניהל לא סתם עבודה, "יש לי פה תוכנית שהכין לי האדריכל הטוב ביותר בארץ, עם הוראות מדויקות. תוכל לספק לי לוחות כמו שהוא אמר?"

"בוודאי, בעזרת ד'", אמרתי. הוא פירט לי במדויק מה הוא צריך, הביא תיאורים ותמונות, ואני ביררתי בשבילו היכן משיגים את המוצר המבוקש, שהוא מוצר נדיר. בסופה של חקירה ודרישה הזמנתי את הלוחות ממפעל מיוחד בשבדיה. זו הייתה עסקה בסדר גודל של מיליוני שקלים!

הלוחות מגיעים באונייה. אני מודיע למנהל העבודה שהלוחות הגיעו, ומראה לו דוגמה. "זה?" הוא מעקם את האף, "זה לא זה!"

"מה זה אם לא זה?" אני לא מבין.

"אנחנו דיברנו על לוחות שהקצוות שלהם נוטים כלפי מעלה, וכאן הם נוטים לצד. אני לא מוכן לקחת אותם."

הרגשתי שהתקרה הבלתי דקורטיבית נופלת עליי. מה אני עושה עכשיו?! המפעל בשבדיה לא מוכן לקבל את הלוחות בחזרה, ואני תקוע עם סחורה יקרה מאוד שאין לה דורש, אחרי שהשקעתי בה מיליונים! לא יכול להיות שזה קורה לי!!

עשיתי חשבון נפש. אמרתי לעצמי, יש בורא עולם. הוא דאג שהעסקה הזאת תתגלגל לידיים שלי, והוא גם ארגן לי את התרגיל הזה. הוא רוצה ממני משהו. מה הדבר?

חשבתי עוד, והגעתי למסקנה שעליי לבדוק מה עם ענייני הצדקות שאני נתן. בייקשתי מהבן שלי, "בוא תעזור לי לחשב את הצדקות". ישבנו יחד ועשינו חשבונות של הכנסות מול הוצאות לצדקה וחסד. המסקנה הייתה שבהחלט יש מקום להגדיל את הצדקה. עשיתי שינויים גדולים, נתתי הרבה יותר, והתפללתי לד' שיעזור לי.

עברו רק יומיים מאז השינוי שערכתי בכל עניין הצדקה, ולתוך אולם התצוגה של החנות שלי הגיע אדם שעשה רושם עשיר ונכבד למדי. הוא בדק כל מיני דברים, וסיפר לי ברוב חשיבות כי הוא-הוא האדריכל הנכבד שתכנן את האולם הגדול הנבנה בתל אביב.

"אתה?!" שאלתי אותו. "באמת?! אז אנחנו עובדים יחד!"

הגשתי לו את ידי לאות ידידות, ואמרתי לו, "אני מספק את הלוחות לתקרה שתכננת. הבאתי את הסחורה הכי איכותית והכי יקרה, משהו מיוחד משבדיה, אבל מנהל העבודה אמר לי שזה לא מתאים לו. משהו בקצוות לא בדיוק כמו שאתה תכננת. אתה מוכן

לראות את זה? אלו לוחות ששוים מיליונים!"

האדריכל התעניין. הראיתי לו את הלוחות, והוא אמר "עזוב. הקצוות האלו, אין בהם שום בעיה. זה לא ממש משנה אם הם פונים לכאן או לכאן. זה היינו הך. אני מאשר את הלוחות האלו".

ליתר ביטחון הוא השאיר אצלי חתימה שהוא מאשר את התקנת הלוחות, ומיליוני השקלים ניצלו!

וזהו, מאז אין משחקים. אני נותן צדקה כמו שצריך. למדתי את הלקח. בורא עולם, תודה לך שהזכרת לי!

× מצא בו מנוח ×

מדבר יהודי מחו"ל:

הקב"ה בירך אותי בבנות רבות, בנות חיל, ואני הודיתי לד' על כל מתנה שכזאת, עטורה בסרטים ורדרדים, ויחד עם זה ייחלתי לבן. באחת ההזדמנויות ששהינו בארץ ישראל - והיה זה בערב שבת פרשת נח - היינו באתרא קדישא מירון, ושם התפללנו לד' שיפקוד אותנו בבן זכר. אשתי קיבלה על עצמה להדליק נרות שבת מוקדם יותר, חמש עשרה דקות לפני הזמן של כניסת השבת, ואכן מאז תמיד השתדלה להקדים.

ברכת ד' המשיכה ללוות אותנו, וברחמי שמיים זכינו ב...בת.

כאשר הגענו לשבת פרשת ויצא ולמדתי את ענייני הפרשה, ראיתי במדרש כי האדם אינו יכול לשלם לד' כלום, כי כל מצווה שהוא עושה, הוא מצווה בה מפני שד' כבר נתן לו איזו מתנה. לדוגמה - אי אפשר לקיים מצוות מזוזה, אם הקב"ה לא נתן לאדם בית. אי אפשר לקיים מצוות מעקה, אם הקב"ה לא נתן גג.

אבל, יש אפשרות לאדם לקיים מצווה עוד לפני שקיבל את הדבר, וזו סגולה שיקבל את הדבר. למשל, מי שנותן שכר לימוד בעבור ילד שאינו שלו - נותן לו הקב"ה בן משלו.

הרעיון מצא חן בעיניי, והיה נראה לי מעשי לגמרי. לצערנו, לא חסרים ילדים שלהורים שלהם קשה לשלם שכר לימוד. ובכן, אשלם אני שכר לימודו של תלמיד למשך שנה, ובזה אקיים את הסגולה שמובאת במדרש.

עד שהגעתי למעשה, עברו עוד כמה חודשים. בתחילת שנת הלימודים הבאה ניגשתי למנהל של החיידר ואמרתי לו, שאני רוצה לשלם שכר לימוד בעבור ילד שלהוריו קשה לשלם. הוא מצא לי בקלות רבה שם של ילד כזה, והחל מערב פרשת נח של אותה שנה התחלתי לשלם שכר לימוד משך שנה שלמה.

לשנה הבאה, בערב פרשת נח זכיתי לערוך ברית לבני היקר!

ראיתי בכך את כוחן של שתי הסגולות המופלאות, אשר שתיהן התחילו בערב שבת קודש פרשת נח...

הבוטח מוגן יותר ממייצר הזהב

הִיִּתְרוֹן הַשָּׁשִׁי. אֵינּוּ חֶפְשִׁי. בְּעַל הָאֲלֶפְיָמָה מְחַלִּים וְאֵנְחָה
מְדוּמִים וְצַעַר. הַנּוֹעֲלִים שַׁעַר. לְהַנּוֹת מִהַעֲשֶׂר בְּאֶשֶׁר - הַזְּנִיחָה
וְהַבּוֹטֵחַ - מִבֶּטָח. מִיִּסּוּרִים מְאֻבָּטָח. קוֹי ד', יַחְלִיפוּ הַנְּחָה
אֶלָּא לְכַפְרָה. אוּ לְגַמּוּל וְתַמּוּרָה. אֶז לְטוֹבָתוֹ מְכַאֲבָתוֹ בְּהִשְׁגָּחָה

× הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א ×

כמה מעלות טובות

אתם מהאנשים שאוהבים להרוויח? אם כן, מומלץ לכן לבטוח בבורא.

שבעים וחמש מעלות - ובגימטרייה 'בטחון' - ישנן לביטחון בבורא, כך עולה מהפתיחה לפרק ד'. בעל חובות הלבבות פונה לנפש, לרגש, ומסביר מדוע שווה לבטוח בבורא. מה קורה לאדם ששם יהבו בבורא. איזה אדם הוא הופך להיות.

בעל חובות הלבבות מתחיל לפרט: התועלת הראשונה - מנוחת הנפש וביטחונו באלוקים. מהות הביטחון היא מנוחת הנפש של האדם הבוטח.

רבינו בחיי בעל חובות הלבבות מכונה בספרי המוסר 'רופא הנפש'. והוא, שהכיר בנפש האדם, מתחיל במנוחת הנפש.

מנוחת הנפש זוהי מציאות פנימית, האישיות הפנימית של האדם, אולם התוצאות שלה הן חיצוניות. אפשר להבחין בהשקפות של מנוחת הנפש ולהכיר בהן.

בעל מנוחת הנפש אינו עצבני. יש לו יישוב הדעת, והוא יודע כיצד לגשת ולפתור כל בעיה שצצה. סדר היום שלו בהיר ומובנה, וגם כשיש לחץ או התנקזות של מספר בעיות ומאורעות - המחשבה שלו מסודרת, והוא יודע כיצד לפעול ואיך לפרק כראוי את העומס. הוא לא נבהל ונופל, אלא יודע איך להתנהל ולסדר את העניינים.

יש לו מנוחת הנפש, כי הוא בוטח בבורא. הדבר דומה לעבד שבטוח באדוניו: העבד סומך על האדון בכל דבר. כך בעל מנוחת הנפש רגוע משום שהוא בוטח בד'.

אבל, לפני שרבינו בחיי מפרט לנו מה המעלה בביטחון בד', הוא מבקש להסביר את הקשיים שישנם למי שבטוח באדם, כפי שמוצאים באומות העולם ואצל אלו שאינם שומרי מצוות. אמנם יש גם שומרי מצוות שאינם מודעים לחיסרון של ביטחון בבן אנוש, ולכן בעל חובות הלבבות נותן הצצה למה שקורה כשלא בוטחים בקב"ה. רק אחרי שננטרל את האפשרות של ביטחון באדם, יהיו לנו הכלים להתבונן בתועלת של הביטחון בד'.

× ארץ זבת חלב ×

מספר הרב מיכאל הרצוג מירושלים:

בשנה שעברה התפרסם סיפורו של יהודי, שהתחזק מאוד בביטחון, ולקח על עצמו את השיטה שלא להזדקק להלוואות. הוא התחזק בכך מאוד, ואף לאחר שנשבר, ד' עזר לו, וההוצאות של סעודת פורים שולמו באופן פלאי. המסקנה שלו הייתה, כי גם אם הביטחון אינו מושלם, וגם אם עדיין לא הגיע לדרגה היותר מעולה, ד' רואה את המאמץ ומעריך אותו.

הסיפור הגיע אלינו במהדורה שבשפה האנגלית, כשבאחת השבתות אשתי קראה את הסיפור והתרשמה ממנו מאוד. במוצאי אותה שבת היא הבחינה כי אזל החלב שבמקרר. אין זה חלב רגיל, אלא חלב פרווה מסוג מסוים מאוד, שאי אפשר ללוות משכנים. שניים מילדיי, ביניהם התינוקת, אלרגיים לחלב הרגיל, ואם לא אותו חלב פרווה מהסוג היותר מיוחד, אין להם חלב לשתות.

בעוד שאת הגדול יותר אפשר להרגיע בדברים אחרים, לתרגל איתו סבלנות ולהסביר לו שיקנו את החלב במשך היום, אצל התינוקת זה לא עובד: היא רגילה להתעורר בשעה שבע בבוקר ולבכות עד שמגישים לה חלב. היא לא מסכימה להירגע עם מים או עם מיץ ענבים; היא רוצה דווקא חלב, ואם הוא לא מגיע, הבכי נמשך ונמשך... כבר חווינו את זה פעם, ומאז אנחנו עושים כל השתדלות שזה לא יקרה.

וכעת, אין חלב. מוצאי שבת, כל החנויות סגורות. לשכנים אין חלב כזה, ומחר תקום התינוקת בשעה שבע. מה אשתי תיתן לה?

היא החליטה, שהיא תיתן לה את החלב המיוחד. איך? אין לה מושג, אבל בטוח שיהיה לה, כי היא בוטחת בד' שייתן לה. אשתי אמרה לעצמה: נכון שמידת הביטחון שלי לא מושלמת, אבל הקב"ה רואה גם ביטחון שאינו מושלם. אין בידי לעשות משהו כדי להביא חלב, אבל הקב"ה גדול, והוא כן יכול להביא לתינוקת חלב.

היא כל כך בטחה בד', והביטחון נסך בה שלושה שכזאת, שהיא אפילו לא סיפרה לי שאין חלב במקרר.

למחרת בבוקר השכמתי קום. היה קר מאוד, ועל אף שהשמיכה הייתה המקום הנעים יותר לשהות בו, קמתי ברעננות מיוחדת, והתפללתי במניין המוקדם, שלא כהרגלי. בדרך חזור מהתפילה נכנסתי למכולת וקניתי לחם, חלב רגיל, גבינה, וגם חלב פרווה מהסוג של הילדים האלרגיים שלי. למה? ככה, כי אנחנו קונים זאת מדי פעם. לא מפני שידעתי כי כבר אין חלב במקרר.

הגעתי הביתה, שמתי הכול במקום, וכאשר התינוקת התעוררה ובכתה ניגשה אשתי למקרר ומצאה שם חלב, לגמרי לא להפתעתה. "ידעתי שד' יעזור לנו", היא אמרה לי. "הרי אתמול בלילה לא הייתה לי שום אפשרות להשיג חלב".

מה שהדהים אותנו היה גם התנהגותה של התינוקת. היא מתעוררת באופן קבוע בשעה שבע, וככל הזכור לי, בחודשים האחרונים לא היה שום שינוי בעניין; והנה, בדיוק בבוקר הזה היא המשיכה לישון עד שעה מאוחרת יותר - עד השעה שבה חזרתי הביתה עם החלב!

ד' עוזר למי שבטוח בו. ויכול להיות, שמרוב שאשתי לא חשבה האם היא ראויה או לא, והאם הביטחון שלה חזק דיו או שמא חלש הוא - היה זה ביטחון מושלם ביותר.

× בעשן ובמים ×

מספר הרב בן ציון דובין מבני ברק:

כבר בתחילת הדיונים אודות ליל הסדר הוחלט, כי אשתי ואני נתארח אצל בני המתגורר בקריית ספר. ההחלטה ניתנה אחרי שהעלינו שיקולים שונים, ולאחר ההזמנה מצד בני, שניתנה במאור פנים ובשמחה גדולה. בני שמח שנבוא אליו, ואנחנו שמחנו שנראה אותם ואת הנכדים המתוקים, ונרווה רוב נחת בחסדי ד'.

מאותו רגע, כשם שברור לי כי ליל הסדר חל בט"ו לחודש ניסן, כך היה לי ברור שלליל הסדר אנו נוסעים לבן הזה. פשוט לא מצאתי טעם לדון עוד בדבר. רק בהמשך התברר, שאצל אשתי זה ממש לא היה ברור, והיא חשבה שרק דיברנו אבל עדיין לא סיכמנו כלום. וכך, כשבתי הגרה ברכסים הזמינה אותנו, בשיחת טלפון חמה ולבבית, לבוא אליה לליל הסדר, סיכמה איתה אשתי כי אכן בוא נבוא.

כאשר שמעתי ממנה על כך, הזכרתי לה שכבר הוזמנו לחוג אצל הבן. כך שוב עלה הנושא לדיון, אחרי שנסגר מזמן. בסופו של דבר הוחלט שאל בנו נגיע בשביעי של פסח, ובי"ד בניסן מצאנו את עצמנו עושים את דרכנו צפונה, לרכסים.

השינוי בתוכנית היה השלב הראשון בתוכנית ההצלה.

השלב השני היה האוטובוס. אנחנו כבר מכירים את האוטובוס לרכסים. הוא יוצא מבני ברק רק פעמיים ביום: נסיעה אחת בשעה תשע בבוקר, והשנייה באחת בצוהריים. בדרך כלל, כשאנו יוצאים לרכסים אנו עולים על האוטובוס של השעה אחת, אבל הפעם, בערב החג, הוסיפו נסיעה בשעה אחת עשרה, ואנו עלינו על האוטובוס הזה. תכננו להגיע לרכסים שעתיים לפני הזמן הרגיל, אולם למעשה הגענו מוקדם יותר, כי באותו זמן מלחמה - הכבישים היו ריקים, והאוטובוס הביא אותנו במהירות רבה למחוז חפצנו.

אנחנו עולים במדרגות, ורואים את נכדנו הבחור מתעסק עם ארון החשמל שמחוץ לבית. אנחנו מחליפים כמה מילים לבביות כמו "איזה יופי שכבר באתם" ו"כל כך חיכינו לכם", ואני שואל אותו מה הוא עושה ליד ארון החשמל בשעה כה מוקדמת: "זהו, גמרתם הכול? נשאר רק לסדר שעון שבת?!"

הוא צחק, ואפשר לשמוע שזהו צחוק עגום. "יש בעיה באחד החדרים בבית. אין שם חשמל", סח לנו הנכד. "לפני כמה ימים נפל פה טיל שהגיע מאיראן, וגרם להפסקת חשמל בכל האזור. מאז, גם אחרי שהחזירו את החשמל לבתים, חדר אחד נשאר בלי חשמל".

"מעניין", אמרתי. לפעמים קורה משהו גדול וענק, שמסב את תשומת הלב של כולם, ולא שמים לב לתקלה קטנה שאירעה אף היא באותו זמן. נדמה שאכן התקלה התרחשה בגלל הטיל, אבל קשה לי להאמין שזה היה טיל כל כך מתוחכם, שהצליח לפגוע באופן מיוחד רק במוליכים של החדר הזה.

אמרתי לנכד, "תן לי לראות מה קורה כאן". הוא פינה לי את מקומו ליד ארון החשמל, ואני זיהיתי מיד את הכפתור שקפץ ונפל. הרמתי אותו - ויהי אור. החשמל חזר לאותו חדר, אבל אורה ושמחה ממש כמו בניגון של פורים עדיין לא יכלו לשיר, כי בבית שלהם, בן שתי הקומות, יש עוד חדר שגם בו אין חשמל. "נסדר גם את זה", אני אומר לנכד שלי. החדר הזה מחובר לארון חשמל אחר, שהוא נגיש פחות ונסתר מעט, והנכד מוביל אותי לשם.

אנחנו ניגשים לארון, ומגלים שיוצא ממנו עשן. עשן כזה זה עניין של כמה דקות עד שהוא הופך לשריפה שמכלה את הבית חלילה וחס. לכן, קודם כול אני מנתק את החשמל.

הו, עכשיו כבר כולם מרגישים שסבא הגיע: הכול הפסיק לעבוד. המיקסה, המקרה, התנור, המטבח כולו שרוי באפלה. ערב פסח, שום דבר עדיין לא מוכן, ועכשיו גם שום דבר לא עובד.

אני מבחין כי לתוך ארון החשמל מטפטפים מים.

"זה עניין שקשור לאינסטלציה", אני אומר. "תקראו לאינסטלטור".

בתי וחתני היו המומים מההתפתחות. לא עלה בדעתם שהם יושבים על חבית של

שליח מעבר לגבול

"אמנם יש מעט אורז", שחה לבעלה את הסיבה שבשלה היא לא מבשלת חמין, "אבל זהו המצרך היחיד שנותר בבית, ובאין אורז - מה יאכלו הילדים ביום ראשון וביום שני..."

"בשלי את האורז לחמין", הורה הרב. למול התמיהה שעלתה בעיניה של רעייתו, הוסיף: "ומהשמיים ירחמו".

"מן השמיים ירחמו", שמעה האישה, אולם לא הצליחה להירגע. מן השמיים ירחמו בוודאי, אבל מאז ומעולם היא יודעת שאין סומכים על הנס. "ומה, ייפול אוכל מהשמיים?" העזה ושאלה, כולה תמיהה. הן היא יודעת כי לא רק בבית אין אוכל, אלא גם החנויות ריקות.

הרב בטוח: "אמנם כן, אם ירצה ה' ייפול אוכל מהשמיים". האישה שמעה, וכאישה כשרה ובטחת הוציאה את מעט האורז שנשאר בבית, ובישלה אותו כחמין לכבוד שבת.

השבת עונגה וגם יצאה, והארונות ריקים. יום ראשון הגיע, מביא עימו קול נקישה על הדלת. ובפתח אורח הנושא עימו סל מלא תמרים, אורז ומאכלים בשפע. מבגדד הוא מגיע, נושא עימו משלוח מאת אביה של הרבנית. ופתאום היה בבית אורז, ולא רק.

או אז אמר רבנו: "רואה את?! את האורז בישלת לכבוד שבת, בטחת בבורא עולם, ומן השמיים שלחו לנו סל מלא כל טוב".

ממשפחה מיוחסת היה הרב יהודה צדקה. אחיינו של רבי צדקה חוצין מצד אביו, ואחיינו של מרן הבן איש חי מצד אימו. כשסיים את לימודיו בתלמוד תורה, נכנס ללמוד בישיבת 'פורת יוסף', וכל ימיו למד תורה מתוך עמל ומתוך הדחק. לא ארכו הימים עד שנקרא לשמש כר"מ בישיבה, ובה התמסר בכל כוחו לתלמידיו.

יראת השמיים שבערה בו לא נתנה לו לשתוק מול פרצות בדת. כל חייו חי בהסתפקות במוטע. כך, לא הבין איך הוא יכול לקנות לעצמו מקרה, כשטרם קיים מצוות כתיבת ספר תורה.

נלב"ע בי"ב במרחשוון תשנ"ב. זכותו יגן עלינו.

(מתוך מדור 'משולחן גבה')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

לפרנסתי למדתי עם בחור תושב שווייץ הלומד בארץ. באחת מפגישותינו הוא סיפר לי שההורים שלו עוסקים בנדל"ן. אמרתי לו לתומי, "יפה. אני מכיר יהודי מבני ברק, שגם הוא עוסק בנדל"ן בשווייץ".

הבחור, שמבין מה פירוש 'נדל"ן', וכמה משמעות יש להכרות עם אנשים נוספים שעוסקים בתחום, לקח ממני את פרטיו של אותו יהודי מבני ברק, והעביר אותם להורים שלו.

כמובן, לא עשיתי זאת כהשתדלות לפרנסה או משהו כזה. זו הייתה סתם שיחת חולין של לפני או אחרי השיעור.

באותה תקופה זכיתי לארס את אחד מבניי, והתחייבתי עבורו על סך של ארבעים אלף דולר יותר מאשר אצל אחיו הקודמים. אמנם לא רציתי לשנות בין הבנים, אבל האופן שבו התגלגל השידוך, וכל התנאים שסביב, גרמו לי להבין שרצון ד' הוא שאתחייב על הסכום, והשידוך נסגר למזל טוב.

עכשיו היה עליי להתמודד עם ההתחייבות, והתפללתי לד' שיעזור לי, כמו שעזר לי עם נישואי הילדים הקודמים. הרי גם ההתחייבויות הקטנות - הן לא כל כך קטנות, ואם לא נס - לא היה מצב בעולם שאתמודד איתן.

כעבור כמה שבועות מאז השיחה הסתמית על נדל"ן בשווייץ, אמר לי הבחור: "אבא שלי רוצה להכיר לך טובה על כך שסיפרת לי על היהודי מבני ברק. הוא יצר איתו קשר, ודרכו הוא עשה כמה עסקים טובים. הוא אמר שאתה לא נחשב למתווך, אבל בכל זאת מגיע לך משהו על החלק שלך".

כעבור יומיים התברר שהאבא דיבר ברצינות גמורה. הוא העביר לחשבון הבנק שלי שלושים ותשעה אלף וחמש מאות דולר!

כך היה לי כמעט כל סכום ההפרש. חמש מאות דולר נשארו חסרים, כדי לאמן עוד קצת את שריר האמונה...

וכל זה התגלגל בעקבות משפט אחד שאמרתי בלי שום כוונה להרוויח משהו. הרבה דרכים למקום.

חומר נפץ ועוד רגע תקראו של מה עוה. הם מיהרו לקרוא לשכן שמבין בחשמל ובאינסטלציה גם יחד, וזה זיהה את מקור הבעיה: האמבטיה.

וכך התברר: בשעה שמישהו היה מפעיל שם את הברז, היו המים זורמים אל קערת האמבטיה, ומשם אל מתחת לקערה. במקום שיופנו מחור הניקוז אל צנרת הביוב, הם פשוט ירדו למטה, אל הרצפה - שהיא גם התקרה של הקומה שמתחת, התמקמו להם בנוחות, וכשכבר נגמר להם המקום, הם המשיכו את דרכם אל עבר חוטי החשמל.

ההשגחה הפרטית המופלאה והמדויקת כל כך היא שגילינו את זה בדיוק בזמן, כשההצפה עדיין הייתה ניתנת לתיקון. אמנם היא הרטיבה את חוטי החשמל, אך הצליחו לתקן את התקלה בזמן קצר.

השכן שבר את האמבטיה, שאב את המים שמתחתיהם, תיקן את החשמל, וכל המכשירים חזרו לפעולה, כדי שיוכלו להתכונן כראוי לקראת החג, ולחוג אותו במאכלים חמים וטובים כראוי ללילה הקודש.

היה מרגש לחשוב, שהקב"ה סידר לנו נסיעה דווקא לרכסים, ודווקא בשעה המדויקת - כשהמים כבר מחלחלים לארון החשמל, והוציא את הנכד החוצה להתעסק עם ארון החשמל ובכך ליידע אותי בעניינה של התקלה הקטנה, והלאה לחשיפת התקלה הגדולה ולהצלה המופלאה.

איך אמר מי שאמר? - סבא וסבתא הם האור של המשפחה... תודה לד' יתברך!

× משפט אחד שווה הרבה דולרים ×

מספר הרב א' ט' מירושלים, מחשובי חסידי ויז'ניץ:

העובדה שהקב"ה עוזר למי שמחתן ילדים, היא לא חידוש גדול. אני חושב שלכל אחד שמגיע לשלב הזה בחיים יש מלאי סיפורים שמדגימים זאת. והנה סיפור מעניין מהמלאי שלי:

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת 'השגחה פרטית'.

אשריכם ואשרי חלקכם, מזכי הרבים. זכיתם בדורנו, דור עקבתא דמשיחא, להפיח רוח חיים. חיים של דבקות בד', חיים של אמונה בד', חיים מלאי חיות על ידי התבוננות בהשגחה הפרטית, איך גם בדור הסתר זה נגלה כבוד ד'. פתחתם את העיניים לאנשים, שבקצת התבוננות רואים טובו והשגחתו הפרטית על כל צעד ושעל.

יש אמרה מאחד הצדיקים זצ"ל, שתמיד יש השגחה פרטית. אפשר לראות את זה בכל הזדמנות, צריך רק לא לסגור את העיניים.

רואים בחוש שהחיים בביטחון הם שמחים ורגועים. גם בזמנים

של ניסיונות קשים, ואפילו ניסיונות שנמשכים שנים רבות, על אלו החיים בביטחון רואים רוגע ושלווה, חייהם מתוקים מדבש, ופעמים רבות אי אפשר להבחין מבחוץ שהאדם השמח הלז עובר קושי כלשהו. זהו 'פלא' של ביטחון בבורא, שנעשים שמחים ורגועים.

איך זה קורה? כשאדם חוזר ומשגן שוב ושוב שהוא בידי המתוקות של אבא שבשמיים, שכל מה שהוא עושה זה לטובתו, הן בעולם הזה והן בעולם הבא - הדברים מחלחלים ומשפיעים.

הכותב לחבריי היקרים - כל היהודים המתחזקים בביטחון בבורא,

שלמה שמעון רוטמן, בית שמש

אוצר בתיק

מספר יוסף לייב בקר ממודיעין עלית:

בקר אחד הייתי מארגן מקדם. אף שלי שלומד בשיבה קטנה, בקש ממני שבדרך לתלמוד תורה אבדק האם הגיע בדאר מכתב מסים. בשביל זה הייתי צריך לקחת את המפתח של תבת הדאר שלנו, שאליו תמיד מחבר גם עתק של מפתח של הבית.

שמחתי שאני זוכה לקיים מצות חסד כל כך בקלות.

כשחזרתי הביתה בצברים, גליתי שהבית נעול ואין בו אף אחד שיפתח לי.

נבהלתי והרגשתי מאוד לא נעים. כמה זמן אצטרך להמתין בחוץ לבדי? מי יפתח לי, ומתי?

פתאום נזכרתי במצות גמילות חסדים שזכיתי לקיים בבקרה ובאוצר הקטן שקבלתי על הדרך...

מהרתי להוציא מהכיס את צרור המפתחות הקטן, ואכן שם המתין לי המפתח של הבית, שמור ומוכן מראש במיוחד בשבילי!

כשמישהו שואל במקומי

מספר דוד רוזנפלד מאשדוד:

יום אחד נעצרו מחוגי של השעון הגדול התלוי על קיר הסלון בביתנו. לאבא שלי חשוב שכל השעונים בבית יהיו מכוונים, כדי למנוע בלבול וטעות. חשוב לו שיצא בזמן לתלמוד תורה, שנגלה לישן בזמן, שנקבל את השבתות בזמן וברגע, ובאפן כללי שנגשם על סדר יום, בלי לגלות פתאום שעברה שעה בלי ששמנו לב.

ברגע שאבא שלי ראה שהשעון אינו מתקדם, הוא נגש להחליף בטריות, אך אז הוא גלה שאין בבית בטריות מותרות.

"דוד, רוצה תקנה בטריות בחנות הקרובה", הוא בקש.

'כמה כבר יכולות לעלות בטריות פשוטות? חשבתי לקחתי מטבע של חמשה שקלים ורצתי לחנות.

כשהגעתי לשם, פניתי בזריזות למקום של הבטריות, לקחתי חבילה קטנה של ארבע בטריות, ונגשתי לקפה.

היה שם תור לא קצר והתכוונתי לעמד בו כמה דקות. ופתאום שמעתי קול רם במיוחד השואל את המוכר: "כמה עלות בטריות?"

בטריות? הרמתי את עיני בסקרנות, מגלה אדם גבוה המנופף מול עיני המוכר בחבילת בטריות קטנה, בדיוק כמו זו שאחזה בדידים שלי.

"שמונה שקלים", נשמעה התשובה מכוון המוכר.

לא הייתי צריך להביט בדי כדי לדעת שאין שם מספיק כסף...

הנחתי את הבטריות חזרה במקומן, ומהרתי הביתה כדי לקחת סכום מתאים, תוך כדי שאני מודה לד' על כך שנתחסקו ממני עגמת נפש ואי נעימות. אלמלא האיש הזה, הייתי עומד וממתין

לכל העומדים בתור הארה, ורק אז מגלה ש...חסר לי כסף. ד' פשוט רצה למנוע ממני את הצער הזה! תודה לה, ד'!

תפלה בדרך הנכונה

מספר הלל מאשדוד:

היה זה כשלושה שבועות לפני בר המצוה שלי. כחלק מההכנות הנרגשות, הייתי צריך לקנות נרות לתפלין. באחד הימים, אחר הצהרים שלחה אותי אמא שלי לחנות של תשמישי קדושה, כדי שאבדק האם יש שם דגמה שאני אוהב.

כך צעדתי לי ברחוב, כששפתי חוזרות וממלמלות את פסוקי ההפטר ששאני עתיד לקרא בעצרת ד', ומחשבותי משוטטות להן בדמיונות על הארועים המשמחים הקרבים ובאים. פתאום נעצרתי וקלטתי שאני הולך והולך כבר כמה דקות, ובעצם איני יודע בדיוק איפה ממקמת החנות.

חשבתי שכבר הייתי אמור לראות אותה, אך כנראה התבלבלתי וצאת והיא איננה כאן.

חזרתי כמה בנינים אחורה, ושוב הלכתי קדימה, מחפש בדקדקנות את החנות, אך לא מוצא אותה בשום מקום.

בינתיים השמש התקדמה לצד מערב, והשמים התחילו להצבע בגונים של שקיעה. 'לא התפללתי מנחה! נזכרתי פתאום.

רגלי העיפות בקשו ללכת הביתה, להתפלל שם ואולי אז ללכת שוב לחנות, אבל החלטתי להתגבר וללכת להתפלל במנון, למרות העיפות.

רק פניתי לרחוב של בית הכנסת, והנה התגלתה מולי - לא פחות ולא יותר - החנות של נרתיקי התפלין! כך, בזכות ההקפדה שלי להתפלל דיוקא תפלה במנון, מצאתי בקלות את החנות האבודה.

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך הנודע הרב קלמן רוזנברג שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראי את השגחה פרטית? שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת הטופה) והקלט את הסיפור שלך.

תקציר: ר' יצחק דוידוביץ מתענדן שנתפלין נולו פסולות, הוא מתחיל במרוץ להשיג תפלין בשרות לפני השקיעה.

פרק 2 מתוך 4

מעצור או אוצור?

אכן בן. התפלין שלי פסולות! אנלי יש לך פאן תפלין...?

בדיק היום השארתי אותן ברוב שלי. מיז ארוץ להביא לך אותן, שמתספיק להניחן לפני השקיעה!

הו! תודה לך דו!

מה קרה, ידדי? אתה נראה נרא! שמעית בשורה קטנה?

אפשר להכניס את מיסטר גולד?

לא. בעצם, בן...

שנה לאחור, במעוררו של ר' יצחק דוידוביץ:

היבן הארנק שלי? לאן הוא נעלם?!

לאחרונה מדי הרבה הפצים נעלמים פאן... בין שהם לא הצמיחו רגלים, אנו חייבים לבדק במצלמות האבטחה מיהו 'פעל הדיס' שנוטל אותם!

בעת אני מבין עד כמה חשוב לבדק תפלין לעתים קרובות...

מדוע באמת החלטת לבדק אותן בעת?

הרב שלי הורה לי לעשות זאת, בעקבות מה שארע לי...

בבית הסופר

הנה, ראה, השעות היא פאן.

איך לא עלו על השעות הזאת בבדיקה הקודמת, שנערבה לפני תריסר שנים, בערב חתונתי?!

בבית המשפט: הנאשם הרשע בגנבה, נדון לשנת מאסר במעל!

איזה ענש קטן! והכל בגלל הבוס אני עוד אנקם ביהודי הזה!!!

אחה... זהו ג'ון, המנקה הגוי!

לא בטוח שנהבנו נכון, הרי התמונות מטושטשות, בכל אופן, מפחר אעקב אחריו בעשור עינים!

וקמחרת...

זהו זה, תפסנו את הגנב, בעת אומין מיז משטרה!

מספר הרב ישראל מאיר רבי שליט"א:

בחסדי שמיים מרובים אני זוכה למסור כאן, בעיר מגוריי - הלוא היא העיר הגדולה ראש העין - שיעורי תורה, חיזוק ואמונה, לתושבים המתגוררים כאן. אלו יהודים יקרים, הצמאים לעוד טיפת אמונה וחיזוק, ולדבר ד' זו הלכה. לפני כשנה הגיע אליי יהודי והציע לי לחלק את עלוני 'השגחה פרטית'. לקחתי ממנו חבילה של חמישים עלונים, והתחלתי להפיץ אותם. הנחתי מהם בבתי כנסת באזור ובמכולות השכונתיות, וכן, בכל מקום שאליזי הגעתי למסור שיעור, לאחר השיעור חילקתי מהעלונים ללומדים.

בהמשך הכפלתי את הכמות, וברוך ד' העלונים נקראים בשקיקה, והביקוש רק הולך וגובר.

באופן אישי אני יכול לומר בוודאות, שמאז שהתחלתי בתפקיד החשוב הזה, זכיתי לראות חסדים וישועות גדולות. אני חושב שכל אלו קרו בזכות חלוקת העלונים. הרי באמצעות עלוני 'השגחה פרטית', המלאים בדברי אמונה, חיזוק וביטחון, זוכים עוד ועוד יהודים, הקרובים והרחוקים כאחד, ומתקרבים לאבינו האוהב, הרחום והדואג שבשמיים.

ואכן, ללא ספק הפצת עלוני 'השגחה פרטית' זוהי סגולה מפורסמת לפעול ישועות גדולות ונצורות בכל התחומים, ברוחניות ובגשמיות.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300-9 בשלוחה 9/9

המקום: דימונה

נקודת החלוקה: כולל 'גאון יעקב' ובתי כנסת נוספים באזור

בין חולות הנגב האין סופיים, קמה וניצבת עיר שהיא נווה מדבר. עיר שוקקת חיים המורכבת מאוכלוסייה מסורתית מגוונת ומגובשת. זוהי העיר דימונה.

בדימונה תמצאו מגוון רחב של בתי כנסת, החל מהוותיקים באזור וכלה בשטיבלאך של חסידי גור שהשתכנו בעיר לפני שנים ספורות.

בכולל 'גאון יעקב' ניתן לחוש באור התורה הבוקע מההיכל. הלוא כאן הוא המקום בו אברכים בני עלייה שוקדים על תלמודם ומחזיקים את העולם.

בינות לספסלים העמוסים בלומדים, על אחד השולחנות שעליהם מוערמים ספרים - ספרי הלכה, גמרות, ואף ספרי ראשונים ואחרונים - ניצבת לה בגאון חבילת עלוני 'השגחה פרטית'. שמא תאמרו שהיא מדיפה ניחוח של נייר דפוס טרי, אכן כך. אמנם, את הרוגע והשלווה שהעלונים הללו נושאים עימם, את ניגון האמונה, את שלווה הבוטח עם הידיעה כי אין עוד מלבדו והוא לבדו עשה, עושה ויעשה לכל המעשים - בזאת תוכלו להרגיש רק כאשר תראו את החיוך הרחב העולה על פניהם של היהודים היקרים, תושבי העיר הדרומית, כאשר הם נוטלים לידיהם בהתרגשות את העלון המורחב והכפול.

ואכן, גם מדימונה הגיעה הבקשה המפורסמת: "תוציאו את העלון מדי שבוע! האמונה והביטחון הכרחיים בשבילנו, כמים קרים לנפש צמאה ועייפה. זהו אור שאי אפשר להפיץ רק אחת לשבועיים, המינימום ההכרחי הוא אחת לשבוע".

היום אנו כבר יכולים לומר לכם, יהודים יקרים: "בקשתכם התקבלה. מדי שבוע יישלח אליכם עלון, מחודש, מורחב ומכופל. שלא תעצרו במסע האמונה, הביטחון והשלווה".

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותניח חלק מזיכוי הרבים, הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

פרויקט האלף 1000 נקודות הפצה חדשות

לרכישת מנוי הפצה חייגו:
***6176**
שלוחה 4
או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

רק תבחר שפה ומקום

בנוסף לעלון זה, העלון מופץ גם בשפות יידיש ואנגלית - ולא רק בארצות הברית ניתן להצטרף כמנוי הן בארץ ישראל והן בארה"ב. הצטרפו כעת לחנויים המפיצים את העלון - פשוט בחרו שפה ואזור הפצה.

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

- ✕ לעילוי נשמת מלכה בת סולטן ועזיז
- ✕ להפץ בעילום שמו הזקוק לישועה למעלה מדרך הטבע ומצפה לראות בעינים גשמיות שהוא האהוב לפניו יתברך
- ✕ פרנסה והצלחה לדורון בן דוד
- ✕ לרפואה שלמה ומהירה לאברהם בן ח'יה ברונייה וליאור בן אסתר יפה
- ✕ לעילוי נשמת יוסף בן יששכר דוב ורייזל

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון הוא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמע קריאת התורה.